12de JAARGANG — CURAÇAO DEN 23n. FEBRUARI 1895 — N°. 582

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden ƒl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar ƒl. 10,—
Afzonderlijke nummers ƒl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels ƒl 0,50, voor elken regel meer ƒl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta ƒl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba ƒl 10,— pa anja.
Un number só ƒl. 0,25.
Un annucio di 1 té 7 regel ƒl. 0,50 cada regel mas ƒl. 0,07½.

De Paus en de katholieke pers in Frankrijk.

De taak van het journalisme in onzen tijd is zwaar. — Wij hebben hier natuurlijk het oog op die landen, waar op politiek en maatschappelijke gebied de hartstochten branden en den blik verduisteren. — Daar vooral blijkt het edele van zijn roeping. Daar vooral heeft hij de maatschappij in te lichten omtrent haar stoffelijke belangen; daar het meest moet het met zijn duizende organen in den dienst staan van waarheid en recht. Het moet de beginselen handhaven, die voor de volken waarborgen zijn van duurzamen voorspoed en vrede, de beginselen van orde en zedelijkheid.

Dat die beginselen verzwakken, te niet gaan in elke maatschappij, waar de godsdienstzin kwijnt, in die rampzalige tijden, wanneer ongeloof en materialisme de verdwaasde volken beheerschen — het is meer dan een apriorischtische stelling: het blijkt een onloochenbare waarheid in de geschiedenis door duizend feiten gestaafd.

Dat begrijpt de katholieke pers en gesterkt door het woord van den H. Vader gordt zij zich alom meer en meer strijde. Waar het kwaad het gevaarlijkst om zich heen grijpt daar is zij de eerste om met raad en daad bijstand te bieden.

Daar zijn bijvoorbeeld de sociale toestanden.

Het is den socialisten in alle landen weinig naar den zin, dat de Katholieken overal met zooveel kracht en beslistheid de verbetering der sociale toestanden ter hand nemen. Zijn de Katholieke werkliedenvereenigingen en volksbonden, die den Paus een oogappel zijn, hun een doorn in het oog, niet minder duchten zij de groote Katholieke pers, die in vele landen met kracht haren zusters voorgaat op den te volgen weg.

En het zijn niet alleen de socialisten, die deze bladen haten, omdat zij ban gzijn dat de Katholieken hun de leiding der volksbeweging uit de hand zullen nemen, het zijn ook de van liberalisme, van het oude egoïstische *help-yourself*-systeem doortrokken standen, die ze schuwen, getuige de voortdurende vervolgingen, door Crispi tegen de moedige en nooit terugdeinzende *Moniteur de Rome* gericht. Men ken de belangstelling van Leo XIII voor dit blad, o. a. uit de omstandigheid, dat Z. H. zich voortdurend op de hoogte liet stellen van hetgeen den hoofdredacteur, Mgr. Böglin, wedervoer op diens uitbanningstocht.

Ook op andere wijze heeft Z. H. zijne belangstelling in de steeds op de bres staande Katholieke bladen betoond.

Onlangs ontving de Paus een Fransch prelaat, Mgr. Lucon, bisschop van Belley, en sprak tot dezen o. a. woorden, die de bisschop zelf als volgt weergeeft:

„De *Univers*, dat is het goede blad. Het is degelijk, het heeft de rechte leer, het is getrouw. Spoor tot de lezing ervan aan. Men moet het aanbevelen...."

Mgr. deed opmerken, dat inderdaad de *Univers* nimmer gedwaald heeft in de kwestiën van leer, die onder de Katholieken gerezen zijn; dat hij altijd het gevoelen gevolgd heeft, dat als het juiste heeft gezegevierd, omdat hij zich altijd aan de zijde des Pausen heeft gehouden. Het eenige verwijt, dat men hem maken kan, voegde Mgr. erbij, is misschien zich somwijlen persoonlijke polemieken te veroorloven, die wel eens verbittering wekken.

"Ach, zij schrijven elken dag," antwoordde de H. Vader, "hoe zou hun nu en dan niet eens eenige overdrijving ontglippen. Dat zijn kleine vlekjes. Maar de *Univers* is het goede blad. Blijf den *Univers* lezen, laat hem lezen, beveel hem aan. En ik machtig u, openbaar te maken, wat ik u gezegd heb."

Nu moet men weten, dat de *Univers* een blad is, dat niet alleen het vasthouden aan het Orleanisme in Frankrijk bestrijdt en de Pauselijke raadgeving volgt van de republiek te erkennen als zijnde den gevestigden regeeringsvorm; maar ook in de sociale politiek eene krachtige staatkunde van verbetering volgt, dwars tegen die Katholieken in — helaas zoo talrijk in Frankrijk — welke wel de door de Revolutie veroorzaakte politieke misstanden willen wegnemen maar niet de uit diezelfde bron voortgekomen economische kwalen.

Zoo zet het blad—om een enkel voorbeeld te noemen—onophoudelijk ook de stelling op en verdedigt die krachtig, dat het billijke loon, hetwelk door den Paus in zijne encycliek *Rerum novarum* voor den werkman wordt geëischt, dat loon is, hetwelk een degelijk werkman met een middelmatig gezin in staat moet stellen om onder gewone omstandigheden naar zijn stand te leven. Eene stelling trouwens, die ook door het te Rome onder toezicht van den Paus zelven verschijnende tijdschrift *Rivista internationale di scienze sociali* wordt voorgestaan.

Nog dezer dagen wees de te Rome welbekende pater Eschbach in een brief aan de *Monde* erop, hoe het bericht, dat de Paus zich tegenover den generaal eener beroemde orde ten gunste van het zgn. familie-loon had uitgelaten te Rome zeer goed bekend is, doch niet is tegengesproken en ook nooit tegengesproken zal worden.

In dezen geest schreef dan ook de *Univers* in de laatste dagen nog verscheiden artikelen, en ziehier het antwoord, dat het blad kreeg op het telegram van gelukwensching en betuiging van onderdanigheid, den H. Vader ter gelegenheid van het Kerstfeest gezonden:

„*Den heer Eugène Veuillot, Parijs.*
Rome, 26 Dec., 5 u. 's av.

„De H. Vader heeft met vreugde de uitdrukking der gevoelens, vervat in uw telegram, aanvaard.

„Ten opzichte der richting, welke de *Univers* volgt, de verklaring van voldoening hernieuwende, welke hij de gelegenheid heeft gehad te uiten door bemiddeling van Mgr. Luçon, zendt hij van ganscher harte den apostolischen zegen aan den directeur en de redacteuren van het zoo verdienstelijk blad.

M. kard. RAMPOLLA."

Deze houding des Pausen zal er ongetwijfeld toe bijbrengen, om niet alleen de aarzeling en weifeling weg te nemen van vele uitmuntende Katholieken, welke omtrent de aan te nemen uitlegging van sommige zinsneden der beroemde encycliek tot dusverre in eene, overigens gewettigde, onzekerheid verkeerden; maar vooral ook zal die houding de eensgezindheid bevorderen onder de katholieken onderling, wat tot niets anders leiden kan dan tot vrede en voorspoed in het schoone, maar reeds zoo lang geteisterde land.

De "Frankfurter Zeitung"

over de „Clerikale Saeti" in Frankrijk.

—o—

Het onlangs door ons uitvoerig besproken artikel van Brunetière in de *Revue des deux Mondes* geeft aan de *Frankfurter Zeitung*, welke tegenwoordig onder de liberale bladen vooraan staat, eenige opmerkingen in de pen, die allerminst getuigen van ingenomenheid, doch daarom niet minder van beteekenis zijn te achten. Het liberale blad maakt zich blijkbaar zeer ernstig bevreesd voor een verzoening van het officieele Frankrijk met de katholieke Kerk.

„De verwachtingen der Katholieken, die zich ingevolge het woord des Pausen bij de Republiek hebben aangesloten," schrijft de *Frankfurter Ztg*, „zijn niet overdreven. Het bewijs hiervoor wordt geleverd door het artikel van het lid der Fransche Academie Brunetière in de eerste aflevering van de *Revue des deux Mondes* van dit jaar. Wel moet de clericale (*kirchlich-politische*) reactie reeds groote vorderingen hebben gemaakt, om het mogelijk te maken, dat een dergelijk artikel kon verschijnen in het meest invloedrijke van alle liberale tijdschriften in Frankrijk, en dat van de zijde der gematigde partijen, die zich tot dusver steeds op liberaal standpunt stelden, ontvangen is, hier met gedeeltelijke, ginds zelfs met volledige instemming, elders een hoogst welwillende critiek uitlokte. Deze houding duidt meer aan dan de behoefte aan wapenstilstand; zij bewijst dat de vijand reeds het tot dusver liberale kamp is binnengedrongen, en dat hij aanspraak maakt, daar mede een woord in het midden te brengen, zoowel over het algemeene plan van den veldtocht als over de bijzonderheden der taktische bewegingen. In de middeleeuwen zeide men: Wie naar Rome gaat, komt als ongeloovige terug. Tegenwoordig schijnen degenen die Rome bezoeken, er het geloof te vinden.... Het artikel is geheel onbegrijpelijk, tenzij men rekening houde met de geestelijke atmosfeer, die zich den laatsten tijd in Frankrijk gevormd heeft. Als de omkeer van meeningen bij Brunetière een op

FEUILLETON

MANERA DI BIBA DI LEON XIII

—o—

Mas koe muchoe bez nos ta tende algo di bida intimo di nos Papa stimar, toch cada bez nos ta sinti un satisfaccion ora nos ta leza ó tende algun nobo di djéle.

Le Temps, un courant frances ta participa su lezadornan, tocanti di manera di biba di Su Santidad Leon XIII es koe ta sigi:

Centra — e sirvidor fiel di Leon XIII ta drenta sea ora di mainta den kamber camina Papa ta droemi: Ora Su Santidad a pasa un bon anoche, el ta lamanta un bez, pero si ta contrario el ta keda droemi algun tempoe ainda, ma semper siete ora el ta lamantá.

Promer cos coe Su Santidad ta haci ta di bai na su capilla pa reza i pa coeminza haci misa despues. Despues di a almuza— el ta bebe anto un poco bouillon— el ta ricibi nuebe ora su secretario particular, Mgr. Angeli, koe ta trece su correspondencia. Cartanan koe no tin sinjal arriba enveloppe koe nan ta pa Papa sol Mgr. Angeli por habri, i el tin di splica solamente es koe ta para scirbi aden. Cartanan di interes el ta leza toer afor i ta notá pa responde arriba.

Diez ora kardinaal Rampolla ta toema lugar di Mgr. Angeli i falta poco semper el ta keda un ora of un ora i mei cerca Su Santidad.

Despues di es audiencia, kardinalnan, koe ta cabez di diferente congregacion of otro personanan ta bini, algun bez, koe hopi solemnidad.

Banda di un ora audiencia a caba i Leon XIII ta coeminza diné. Falta poco semper Su Santidad ta comé el sol. Rara bez otro hende tai. Es koe Leon XIII ta come ta coeminda di toer otro hende. Soppi, un poco carni hazá coe batata of otro berdura i nada mas. Leon XIII no tin un zaal di comé. Papa Pio IX tabata come semper den un bureau banda di su biblioteca. Leon XIII ta come camina el kier, awe den su kamber di droemi, majan den su biblioteca. Mientra el ta comé el ta comberza coe Centra arriba es koe a socede laatste dianan na Roma.

Despues di a come Leon XIII ta bai sosega un ora i anto el ta coeminza su correspondencia te 5 of 6 ora. Awor el ta bolbe bai kyer den jardinnan di vaticano te ocho ora i el ta bai reza rozario coe señores di su palacio den su kapel. Banda di diez un ora Su Santidad ta drenta den su kamber di droemi.

Ta poco tempoe pasá numa koe a sosode hopi bez koe nan a haja Papa meimei di anoche droemi coe cabez arriba su lessenaar pasobra el a bolbe bai traha i scirbi, ma consego di su doctor, Dr. Lapponi a haci, koe el a laga e coestumber.

Manera toer hende koe ta nervioso Leon XIII no ta droemi bon, i principalmente ora el ta ocupar koe trahamentoe di un encyclica el no por droemi, auto ta sosode hopi bez coe el ta lamanta pa bai scirbi. Nan dici koe ta p'esai Papa ta sufri tantoe bez di verkoud.

Personanan, koe ta di mas intimo coe Papa ta Mgr. Angeli su secretario particular i Mgr. Manzolini, koe ta goza di mas tantoe di confianza di Su Santidad.

Toer dos a nace na Perugia camina Leon XIII tabata tantoe anja obispo. Mgr. Angeli ta juda Papa coe fieldad, zelo i inteligencia. El ta chikitoe, flacoe i masjar nervioso.

Mgr. Marzolini ta un hende di un bon salud, haltoe i forza.

Bao di nan cuidado nos Papa stimar keda muchoe anja aïnda e cabez venerado di Iglesia Catolica.

zich-zelf staand feit geweest ware, zou hij erover gezwegen hebben: maar hij publiceert zijn gevoelen — en, wat meer zegt, hij publiceert het in de *Revue des deux Mondes*: derhalve moet hij veronderstellen, dat zeer velen met hem de zwenking hebben medegemaakt. En het is duidelijk gebleken, dat hij zich daarin niet vergist heeft. Blijft de vraag: hoe groot het getal is van die lieden en of zij nu sterk genoeg zijn, om een aaneengesloten meerderheid te vormen in het Land en in de wetgevende vergaderinggen. In een tijd als de onze, waarin de clericale reactie hier en elders ontegenzeggelijk vorderingen maakt, is het een quaestie van belang: zal het voltairiaansche Frankrijk zich in boeien laten slaan? De „zwarte heeren" zijn vol ijver: zij worden aangevoerd door een Paus, wiens veel omvattende blik en wiens berekenende politiek van verzoening op zeer velen een bijzondere tooverkracht uitoefenen. Frankrijk is het land van verrassingen. En zeker de grootst mogelijk verrassing zou het wezen, indien Frankrijk, na gedurende de XIXe eeuw het revolutionnaire land bij uitnemendheid, het land van vrijheid, gelijkheid en broederschap geweest te zijn, de XXe eeuw intrad, volgens het vrome program van Brunetière, als het land van *„de christelijke gelijkheid"* en van *„de apostolische vrijheid"*.

Tot zóó ver de *Frankfurter Zeitung!"* — Ongetwijfeld zou en nog veel, zeer veel moeten gebeuren vóór de vrees van het liberale duitsche blad in vervulling ging en Frankrijk van het land der revolutie een christelijke model-Staat werd. De beteekenis echter van het feit, dat een vrijdenker als Brunetière, onder instemming van een groot gedeelte der fransche liberale pers, in de *Revue des deux Mondes* alle Franschen van goeden wil aanspoort, om de zaak van het katholicisme en van het Pausdom met volle kracht te steunen, als zijnde dit het eenige middel om de europeesche beschaving en de door-en-door zieke maatschappij tegen barbaarscheid en volslagen ondergang te beveiligen, — de beteekenis van dit feit is door de joodsche redactie van de *Frankfurter Zeitung* zeer te recht ingezien. Het artikel van Brunetière en de ontvangst, welke het in Frankrijk ten deel is gevallen, moeten uit haren aard hoogst onaangename gewaarwordingen opwekken bij diegenen welke gehoopt hadden, dat de XIXe eeuw, welke bij haar begin en bij haar einde het Pausdom van zijn wereldlijke macht beroofd zag, ook nog van den ondergang van de *geestelijke* macht van het Pausdom zou getuige zijn.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur zal Zondag 24 Februari a. s. geene bezoeken kunnen afwachten.

De Adjudant v. d. Gouverneur,
VAN WINGEN.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Cehinca Larasabal, Clara de Penso, Antonio Reverol, Angelina Henriquez, Guiseppe Faunuzelle, Josefina Leen, Angelista Danil, Ana E. de Castro, M. M. Correa, J. E. Sanchez Carillo, Elodia Brito, Estela Zasi, Manuel F, Troconis, José la Rosa Marquez, John A. Puchett, Silberie Ferraco, Lucas Marinos.

Niet voor verzenden vatbaar de volgende brieven enz. geadresseerd aan:

Frits Sprock — New York; Luis de Legorburu — Caracas G. Sturup & Co. — La Guaira; Club Union — La Guaira; J. D. Sasso — San José de Costa Rica; J. C. Henriquez — Coro.

BUITENLAND,

Rome.— Z. H. de Paus is thans van zijn verkoudheid hersteld en heeft zijne werkzaamheden hervat.

— Een rondschrijven van den H. Vader aan alle patriarchen, primaten, aartsbisschoppen, bisschoppen en andere ordinarissen is verschenen. Het begint met de woorden „Christi nomen" en bevat eene oproeping om het werk der Propaganda krachtig te steunen. Hoewel de encycliek van geringen omvang is, kunnen wij volstaan met er een overzicht van te geven. De Paus dan herinnert, hoe hij reeds in het derde jaar van zijn pontificaat, door de encycliek „Dei civitas," de geloovigen tot ditzelfde doel opwekte, en dat zijn woord rijke vruchten droeg. Vooral in de laatste jaren nam het werk der Propaganda in bloei toe. Thans echter worden nieuwe offers gevraagd. Gelijk men uit de breve „Praeclara" van Juni jl. heeft vernomen, wil de Paus, teneinde den terugkeer der Oostersche kerken tot de Katholieke eenheid te bevorderen, eene goed onderwezen inlandsche geestelijkheid voor de verschillende ritussen vormen. Daartoe zijn seminaries noodig, en de oprichting daarvan vereischt kosten, die, zegt Z. H., de Oostersche Kerken niet zelve kunnen dragen, „terwijl het ons niet mogelijk is in de benarde tijden, die wij doorleven, er in die mate toe bij te dragen, als Wij wel wenschen." Daarom heeft Z. H. van het liefdewerk der Katholieke missiën (gevestigd te Parijs en te Lyon) en ook aan dat der Oostersche scholen, geldelijken steun gevraagd en verkregen. Z. H. wil evenwel niet, dat het eigenlijke doel dier vereenigingen schade lijdt door deze uitgaven en dringt daarom ten zeerste er op aan, dat de geloovigen door steeds mildere bijdragen ze daarvoor schadeloos stellen. Verklarend dat niets hem aangenamer zou zijn dan deze liefdadigheid, en herinnerend dat het de uitbreiding geldt der eer van Gods naam, schenkt Z. H. aan de prelaten, priesters en geloovigen den apostolischen zegen.

— De H. Vader zal tot Z.Em. den kardinaal Van Mechelen en de Belgische bisschoppen een allerbelangrijkst schrijven richten, dat bestemd is om publiek te worden gemaakt.

— Op advies van de commissie der kardinalen voor de historische studiën, heeft de H. Vader aan den geleerden prefect van de Vaticaansche bibliotheek Mgr. Carini opgedragen een „revue" uit te geven der kerkelijke wetenschappen. Volgens het ontwerp van Mgr. Carini zal de nieuwe revue bevatten origineele gedenkschriften over de H. Schriftuur of over de liturgie, over het Cannonieke recht en over de belangrijkste gebeurtenissen der kerkelijke historie. Aan deze onderwerpen zullen toegevoegd worden onuitgegeven documenten van groote waarde, terwijl alles wat op wetenschappelijk gebied hiermede verwant is, en in verschillende talen bespreken of toegelicht is, mede zal uitgegeven worden; zoodat een volledig wetenschappelijk overzicht gegeven zal worden.

— Sommige bladen hebben vermeld, dat onderhandelingen aangeknoopt zijn tusschen den H. Stoel en de Turksche regeering, om te Constantinopel een pauselijke nunciatuur te vestigen en een officieelen vertegenwoordigen van den Sultan bij het Vaticaan. Deze berichten waren onjuist. De H. Stoel heeft reeds een gezant bij de Porte in den persoon van Mgr. Bonetti. Deze prelaat is bij de Porte geaccrediteerd op dezelfde voorwaarden als de aartsbisschop van Athene bij het Grieksche hof.

— De *Polit Corr.* verneemt, dat Z. H. de Paus binnenkort aan 2 patriarchen der Orthodox-Grieksche kerk de kardinaal-waardigheid zal verleenen. Het gerucht loopt, dat de Armenische patriarch Azarian er een van zijn zal.

— Ter drukkerij van het Vaticaan is het Pauselijk jaarboekje voor 1895 verschenen. Daaruit blijkt, dat de Katholieke Kerk behalve het uit 63 (thans 62) leden bestaande kardinaals college, waarvan er 33 Italianen zijn, telt: 11 patriarchen van verschillende ritussen; 836 Latijnsche aartsbisschoppen; 17 rustende; 8 prelaten zonder diocees. Leo XIII alleen heeft de Kerk uitgebreid met 1 patriarchaat, 29 aartsbisdommen, 85 bisdommen, 2 abdijen, nullius diœceseos, 59 vicariaten, 2 delegatiën. 22 prefecturen.

Italie.— De oplossing der crisis schijnt nu dezer dagen te zullen volgen. Ten minste de Romeinsche correspondent van de *Frankfurter Zeitung* deelt mede, dat koning Humbert vermoedelijk reeds heden een besluit zal nemen. Volgens dezen correspondent zal de crisis worden opgelost, zonder dat het noodig is over te gaan tot eene ontbinding der Kamer.

— TEEKENEND. Te Milaan hadden in een tijdsverloop van minder dan één week 3 moord-aanslagen en een bomontplofling plaats. Eerst werd vermoord de stationschef Car. Bendonni, door een ontevreden beambte. Daags daarna vermoorde zekere Realine verraderlijk den „procuratore generale" Celli. Den volgenden nacht ontplofte in „Via Borgo Nuovo" een bom zonder echter noemenswaardige schade aan te richten. En nu is Maandag, des voormiddags ten 10 ure in het centrum van Milaan, eene bejaarde dame, die voor zeer bemiddeld doorging, doch zeer spaarzaam leefde, in haar huiskamer dood op den grond gevonden, badende in haar bloed, terwijl kamers, kasten enz. sporen aanwezen van een nauwkeurig dieven-onderzoek. De dader of daders zijn nog onbekend.

Frankrijk. — In Frankrijk is de radicale partijleider León Bourgeois er thans in geslaagd een Ministerie samen te stellen, maar al dadelijk wordt er bij gemeld, dat het eenen slechten indruk maakt. Op wie? Dat zal waarschijnlijk wel wezen op de gematigd-Republikeinsche partij, die in de Kamer de meerderheid heeft en tot nu toe uitsluitend het roer in handen had. En in het nieuwe Kabinet zal deze partij zeer schaarsch vertegenwoordigd wezen. Inderdaad bestaat dit schier uitsluitend uit leden der geavanceerde Linkerzijde. De eenige, die uit het vorige Kabinet is overgegaan, is de heer Hanoteaux (Buitenlandsche Zaken), terwijl de overige Ministers van deze richting, die in het nieuwe Kabinet zitting namen, lieden zijn, die tot nu toe weinig op den voorgrond traden. Dat zijn: Richard (Koophandel), Demóle (Justitie), Verninhac, (Landbouw), Leveille (Koloniën) en Combé (Marine. Tot de „kopstukken der radicale partij evenwel behooren allereerst de Minister-President Bourgeois zelf, die, geen geschikt Minister van Financiën kunnende vinden, zelf deze portefeuille heeft genomen en die van Buitenlandsche Zaken, die hij oorspronkelijk voor zich boestemd had, overliet aan den heer Sarrien, óok een goed radicaal, die reeds eenmaal, in 1887 onder Tirard, deze betrekking bekleed heeft. Niet van halve gevoelens verdacht zijn voorts Lockroy, die voor Onderwijs, en Terrier, die voor Openbare Werken is aangewezen, terwijl De Cavaignac, die de portefeuille van Oorlog heeft aanvaard, schoon zich bij geen bepaalde partij aangesloten hebbend, niettemin zeer geavanceerd-Republikeinsche gevoelens is toegedaan. In den loop van den namiddag van Donderdag komt inmiddels een Parijsch telegram al het bovenstaande weêr omwerpen. Bourgeois verzocht ontslagen te worden van de opdracht tot formeering van een Kabinet, en President Faure heeft metterdaad daaraan gevolg gegeven door verscheidene politieke personen op het „Elysée" te ontbieden.

— De *Petit Parisien* verhaalt, dat de nieuwe president kort na zijn verkiezing in de tuinen van het Elyseum was gaan wandelen en, toen de avond viel, terug naar zijne vertrekken wilde gaan. Ondertusschen was de schildwacht veranderd, en de jonge soldaat, die zijne plaats had ingenomen, kende Faure niet. Hij riep den president toe, toen hij dezen op hem zag afkomen: *Halte lá! Avancez á l'ordre!*

De president, die 't wachtwoord niet kende, riep: „Ik ben de president der republiek!" Dat kon wel iedereen roepen, en de soldaat, die enkel zijn consigne kende, voerde den president op militaire wijze naar de wacht, waar een sergeant, die evenmin Faure kende, dezen geleidde naar den officier der wacht, die dan eindelijk den president liet binnengaan.

De heer Faure heeft eens om het avontuur gelachen en den jongen schildwacht persoonlijk geluk gewenscht, dat hij zoo goed zijnen dienst verrichtte.

— Het bericht, dat Casimir Périer eene brochure: „Zes maanden op het Elyseum" zal uitgeven, wordt door de *Figaro* gelogenstraft.

— De regeering zal een crediet van 20,000 francs aan de Kamer vragen voor de nationale begrafenis van maarschalk Canrobert. Het lijk is omringd van eene eerewacht jagers, wier 5e bataljon vroeger door den maarschalk werd gecommandeerd. De vreemde gezanten hebben voor het lijk gedefileerd.

De Duitsche keizer heeft den schoonzoon des overledenen het volgende ridderlijk telegram gestuurd: „Mijn gezant meldt mij den dood van maarschalk Canrobert. Van ganscher harte betreuren ik en mijne lijfwacht het overlijden van den heldhaftigen verdediger van St. Privat, die ons altijd met bewondering heeft vervuld. — WILHELM."

Een karaktertrek van Canrobert: In 1879 moest hij Frankrijk gaan vertegenwoordigen op de begrafenis van koning Victor-Emmanuel. Door de Kamers was een groot crediet voor de Fransche missie gestemd, maar alhoewel hij breed verteer had gemaakt, bleven Canrobert nog 15,000 frs. over. Bij zijnen terugkeer te Parijs ging hij onmiddelijk naar het ministerie van buitenlandsche zaken die 15,000 fr. terugbrengen. Men deed den maarschalk opmerken, dat het overschot van dit crediet aan hem toebehoorde, aangezien het crediet was gestemd, en het onmogelijk was er een deel van terug te nemen. De maarschalk drong aan, en toen de minister hem voor de tweede maal hetzelfde antwoord gaf, werd hij rood van gramschap en riep:

„Ik iets houden, wat mij niet toekomt! Doe het venster open, mijnheer de minister, en ik smijt uw 15 bankbiljetten in de Seine, als ge ze niet terugneemt!"

Men meende, dat hij eene beroerte van drift ging krijgen, en haastte zich de 15,000 fr. aan te nemen.

Dat was nog een echt soldaat, een oud Franschman, en de schimmen van Jeanne d'Arc en Bayard, van Turenne en Mac Mahon rijzen op, als men spreekt van Canrobert.

Groot-Brittannie.—Op zijne beurt is nu Dinsdag de Britsche Minister van Binnenlandsche Zaken, de heer Asquith, aan het woord geweest. Te Hul hield hij eene redevoering, waarin hij aankondigde, dat wat dit jaar voor Marine-aangelegenheden op de begrooting zou worden gevraagd vrij wat meer zou wezen en belangrijker uitbreidingen in zich zou sluiten dan verleden jaar het geval was geweest. Doel daarvan is evenwel niet met de andere natiën te wedijveren op het gebied der oorlogstoerustingen, maar het geschiedt omdat de Regeering van oordeel is, dat Engeland's overwicht ter zee noodzakelijk is voor de veiligheid des Rijks, en tevens de beste waarborg is voor het behoud des vredes.

— Jl. Donderdag morgen te 6 ure, overleed te Londen lord Randolph Chárchill, tweede zoon van den 6n. Hertog van Malborough, de zoogen. Tery-democraat, op 45jarigen leeftijd, na een langdurige ziekte, die hij zich door herhaald en gejaagd reizen had op den hals gehaald. In het eerste 10tal jaren van zijn parlementaire loopbaan in het Lagerhuis (1874—1885) onderscheidde hij zich door zekere ruwe en brutale welsprekendheid, die hem den naam van het „enfant terrible" der conservatieve partij deed verwerven. Onhebbelijk vooral waren soms zijne aanvallen op Gladstone. Sedert echter werd hij getemd en zelfs „Kabinetsfähig," in de termen vallend om in een Ministerie opgenomen te worden. Heel serieus evenwel namen velen hem nog niet, toen hij in 1886 korten tijd achter elkaâr Ministe voor Indië en Kanselier der Schatkist, tevens „leider" in het Huis der Gemeenten, werd. Maar hier bleef ook staan wat bij verderen aanloop misschien eene tweede editie

van Lord Beaconsfield had kunnen worden. Hij ging reizen, ontving reuzenhonoraria voor reisbrieven, welker hoofdaantrekkelijkheid was, dat ze van een Lord waren, en bleef onderwijl „enfant chéri" ten Hove, naar wiens toestand, tijdens zijn laatste ziekte, door Koningin Victoria en Keizer Wilhelm om strijd geïnformeerd werd. Eene reeds vroeger gestuite, thans door den dood voor goed gesloten carrière!

Duitschland. — Jl. Dinsdag heeft de nieuwe Rijkskanselier Vorst Von Hohenlohe, zijne eerste redevoering gehouden in het Pruisisch Huis van Afgevaardigden. Wat den inhoud der redevoering betreft, deze had voornamelijk de strekking, de geruchten omtrent aanstaande wijzigingen in het Ministerie als anderszins tegen te spreken. De Minister van financiën Miquel deelde mede, dat nog geen besluit is genomen in zake de conversie. Het is nu „al boter tot den boóm," tusschen den Koning van Wurtemberg en Keizer Wilhelm. De Koning gaat Zaterdag naar Berlijn, om den Keizer persoonlijk geluk te wenschen met zijn verjaardag. Gelijk men weet kwam Von Bismarck ook, verleden jaar, ter verzoening op den dag vóór den verjaardag, de „Vorfeier," waaraan de Duitschers zooveel hechten.

— Ondanks des Rijkskanseliers jongste tegenspraak in den Landdag houden in Duitschland de geruchten aan, volgens welke Von Bismprek's oudste zoon, Graaf Herbert, weer in Staatsdienst zal treden, hetzij dan als gezant te St. Petersburg of te Parijs, hetzij als Minister van Buitenlandsche Zaken, wat hij vroeger ook al eens was. Graaf Rantzau, Von Bismarck's schoonzoon, gezant te 's Gravenhage, zou naar Hamburg (vlak bij Friedrichsruhe) worden overgeplaatst.

Door de aanneming van het voorstel tot opheffing der Jesuitenwet krijgt men weder hetzelfde tooneel als verleden jaar, toen graaf Caprivi voor de vraag stond, of hij aan een dergelijk besluit van den Rijksdag ook uit naam der regeering gevolg wilde geven. Toen verklaarde Caprivi dat, in den Bondsraad, Pruisen in geen geval aan dit besluit zijne goedkeuring zoude hechten; nu staat prins Hohenlohe voor het dilemma, of hij de gematigde middenpartijen (vrij-conservatieven en nationaal-liberalen) door de afschaffing der Jesuïtenwet tegen zich in het harnas wil jagen dan wel het Centrum, waartegen hij ambtsbehalve een beetje toeschietelijk moet zijn, doen volharden in zijne halve oppositie tegen de regeering. Hohenlohe kan hier blijk geven van zijne diplomatieke talenten. Voor het Centrum is de Jesuïten-quaestie allengs een der beste stukken van den inventaris geworden en telkens moet het weder dienst doen om in den Rijksdag achter de coulissen te werken.

Spanje.— Ook de Cortes zullen thans hun schandaal hebben. Graaf Ximenez, oud-President van den Raad van State, deed in een der jongste zittingen der Kamer van Afgevaardigden onthullingen omtrent het verschacheren van adellijke titels, Hertogschappen zelfs, uit den laatste tijd, die geweldige opschudding hebben veroorzaakt en die zonder twijfel tot een onderzoek zullen leiden. De minister van Justitie heeft echter verklaard, dat men hier wáarschijnlijk meer met knoeierijen van lagere ambtenaren te doen heeft dan van hoogere of hoogste, zoodat niet het Parlement, maar de rechtbank in deze zal te spreken hebben.

Griekenland.— Van het aftreden van Koning George van Griekenland is, zooals reeds gemeld werd, nog geen bevestiging ontvangen. Wel heeft daar plotseling het geheele Ministerie Tricoupis ontslag genomen, wegens verschil van gevoelen met Z. M. ter zake van het bijwonen door den Kroonprins-troonopvolger op Zondag l. l. van eene openbare volksvergadering, waar deze ook een toespraak heeft gehouden. De tegenwoordigheid van Z. K. H. bij eene (tegen Regeering gerichte) manifestatie als deze, wordt door Tricoupis een feit zonder voorbeeld genoemd, in zich sluitend eene afkeurig van het gedrag der Ministers, die toch alleen verantwoordelijk zijn voor de handhaving der openbare orde. Dit besluit van het ministerie veroorzaakte eene paniek ter beurze en algemeene ontsteltenis. Maar de orde werd niet verstoord. Men verwacht nu het optreden van een kleurloos ontbindings-kabinet.

Servie. – Reeds sedert geruimen tijd zijn geruchten in omloop omtrent een gespannen verhouding tusschen koning Alexander van Serviё en zijn vader, welke geruchten door de onverwachte reis van den ex-koning Milan naar Parijs zeer zijn toegenomen. Het schijnt werkelijk, dat in de verhouding tusschen vader en zoon in den laatsten tijd een ongunstige verandering heeft plaats gehad. De Koning hing nog eenige maanden geleden met volle toegenegenheid aan zijn vader, en deed alles wat Milan wilde. Men wil, dat zich in de onmiddellijke omgeving van den jongen Koning invloeden hebben doen gelden, die een ommekeer hebben te weeggebracht. Het zou Alexander zijn gebleken, dat zijn vader hem vaak slechten raad heeft gegeven. Zoo werd op aandringen van Milan, Ristisch, den man aan wien Milan zijn kroon heeft te danken, met schade en schande van zijn ambt ontzet. In October 1893 liet Milan zijn zoon een plechtigen eed afleggen op de grondwet en in Mei van het volgende jaar zette hij hem weder aan tot den staatsgreep. Daarbij komt nog, dat telkens opnieuw blijkt, in welk een verwarden toestand de zaken van den vroegeren koning verkeeren. Er gaat geen dag voorbij dat er geen brieven inkomen, waarin op betaling van schuldvorderingen wordt aangedrongen, en waarin vaak allerlei bedreigingen voorkomen.

Azie. — De Keizer van China maakt voor zijn volk geen geheim meer van zijne ontevredenheid over ambtenaren en Generaals. In December ll. deed hij een besluit afkondigen betreffende aanstaande financieele hervormingen op groote schaal, „aangezien de geldmiddelen des Rijks door onwaardige en onbekwame Generaals, die voor hun eigen gebruik het geld hebben genomen, dat voor het leger bestemd was, zijn verkwist." Het besluit eindigt met een zeldzaam flink, mannelijk woord ter weerspreking van het den Keizer toegeschreven voornemen om zich buiten de hoofdstad in veiligheid te brengen. „Liever dan te vluchten zou de Keizer zich tot den dood tegen de overwinnende Japanners verdedigen!"

De Chineesche vredes-onderhandelaars bevinden zich nog altijd te Shangaï. Hun vertrek ondervindt vertraging, doordien men in Regeeringskringen te Peking aan de grootste verdeeldheid ten prooi is en voortdurend van meening verschilt. En de gezanten kunnen natuurlijk niet op reis gaan zonder eenigszins nauwkeurige instructiën. Daarop is het wachten nu.—en daarop kan ook te Yokohama de heer Foster wachten, die zich nog al zoo haastte om uit Amerika over te komen, ten einde de Chineezen van den gevraagden raad te dienen.

Uit Londen wordt gemeld, maar uit Berlijn weêr tegengesproken, dat het Londensch kabinet Duitschland en andere Mogendheden heeft gepolst over de wenschelijkheid om aan Japan, wanneer het de Chineesche haven Chee-Foo (Tsji-Foe) aantast, een gemeenschappelijk: „Tot hiertoe en niet verder!" toe te roepen.

Te Chee-Foo bevindt zich, moet men weten, eene uitgebreide Europeesche vreemden-kolonie, die echter waarschijnlijk onder de Japanners minder gevaar zal loopen, dan onder de Chineezen. In Duitschland is men den ook evenmin als vroeger thans geneigd in zoodanige voorstellen te treden.

De *Vossische Zeitung* — seint men uit Berlijn aan de *N. Rott. Ct.*—kenteekent met den volgenden speldeprik tegen Engeland's houding tijden den Fransch-Duitschen oorlog van 70, de thans in de Duitsche politiek te dezer zake heerschende stemming: „Wat wij tijdens het oprukken naar Parijs voor ons zelven vorderden, dat vorderen wij ook nu voor Japan: vrije baan op marsch ter overwinning!"

The Times verneemt uit Tientsin: De onthoofding van generaal Wei heeft „gunstig gewerkt." De troepen ontvangen nu geregeld soldij en fourage.

VERSCHEIDENHEDEN

Iets uit de jeugd van koningin Victoria.—Ben je eindelijk daar, Jenny, wat heb ik lang op u gewacht.

Deze woorden werden door een tienjarig kind gesproken tot een meisje, dat een ezel leidde, die met melkkruiken geladen was en in het park kwam van het kasteel van Kensington, het verblijf der hertogin van Kent, die sedert eenige jaren weduwe was.

— Ik heb je wat te vertellen, vervolgde het kind, dat, Victoria genaamd, niemand anders was dan de jonge hertogin van Kent, de tegenwoordige koningin van Engeland, die op jeugdigen leeftijd bevrijd was van de strenge regels der etiquette, die het hart verkoelt.

De jonge prinses vervolgde:

— Ik heb laatst de arme oude Kat ontmoet, wier huisje afgebrand is. Ik had toen niet veel geld, maar nu heb ik gespaard. Als ik een tour per rijtuig maak, ben ik niet vrij, omdat ieder mij wil zien. Ik wil Kat bezoeken, haar wat brengen om de woning te herbouwen, maar eerst ga ik aan mijn oom, den hertog van York vragen, om uw „Black" te koopen om te rijden. Ik houd veel van dat dier, het is zoo zacht en aardig en zie, het kent mij, het wrijft zijn neus tegen mijn schouder.....Niet waar „Black", we zijn immers vrienden?

— Maar, Mylady, wat is dat nu? een ezel!

— Ik zeg u dat ik veel van „Black" houdt en Black houdt veel van mij.

— Vader zal er niet licht afstand van doen.

— Je krijgt een schoon paard in ruil, Jenny, en ik weet zeker dat uw vader „Black" niet aan oom zal weigeren."

En inderdaad kreeg de hertog van York den ezel in ruil van een flink paard.

„Black" werd dan de commensaal van het kasteel van Kensington, de lieveling van de jonge hertogin. Het dier werdt fraai opgetuigd, verbleef in een aardig stalletje en genoot meer onderscheiding dan een zijner natuurgenooten ooit te beurt gevallen was, zonder dat dit hem trotsch maakte, want elken morgen verbeidde het met ongeduld het bezoek van Jenny en dan draafden en speelden de toekomstige koningin, het melkmeisje en de ezel samen op het groote grasperk.

De jeugd van haar, die bestemd was eenmaal een der schoonste kronen van Europa te dragen, was verdeeld tusschen spelen in de tuinen van Kensington, het bezoeken der scholen en wel te doen aan de kinderen van het dorp, in wier uitspanning zij soms deelde. Dan de tijd van ernstige studie brak aan en nu kon er niet veel aan Black of Jenny gedacht worden, maar wanneer de lessen geëindigd waren, liep Victoria gauw langs een verborgen trap, om Black en de blonde Jenny te bezoeken.

Eens had zij het meisje gezegd des echtends te zes ure te komen, Jenny kwam, maar vond niemand, want koning Willem IV was overleden en zijne nicht Victoria moest dien dag tot koningin van Engeland geproclameerd worden.

Laat ons het de koningin van zeventien jaren niet te kwade duiden, dat Black en Jenny een weinig op den achtergrond geraakten, en de boerin begreep zeer goed, welk een afstand haar scheidde van de vorstin, met wie zij als kind gespeeld had.

Maar op zekeren dag vernam zij, dat een dwas de jeugdige koningin had willen vermoorden en bij die tijding ging Jenny naar het kasteel van Kensington, haalde Black van stal, ging erop zitting en reed naar het paleis van Sint-James, waar Victoria haar verblijf hield. De zwarigheid was echter, om bij haar te kunnen komen, maar bij geluk zag een oude lakei Jenny en deelde de koningin onmiddelijk de komst der landelijke bezoekster mede.

De vorstin beval dat men Jenny onverwijld tot haar toe moest laten.

— Ach! Majesteit zoo lang gij gelukkig waart, heb ik u niet willen storen, maar nu er zwarigheid is, kom ik toegesneld....

— Dank u, dank u, beste Jenny, sprak de koningin eene traan wegvegende en de ruwe hand der dorpelinge hartelijk in de hare drukkende.

Het gesprek zou lang aangehouden hebben, indien de vorstin niet naar den ministerraad had moeten gaan.

— En Black is er ook, och wat zal hij blij zijn, als Uwe Majesteit even bij hem komt, zeide de eenvoudige boerin.

De koningin spoedde zich naar buiten en klopte het dier vriendelijk op den hals, terwijl het kort daarna evenals Jenny voorgoed op het kasteel van Windsor gehuisvest werd.

———

De wilde kastanje.— Er is een boomvrucht, waarop nooit acht gegeven wordt, en welke verdient met minder minachting te worden voorbijgezien, dan men gewoonlijk doet. Het is de wilde of roskastanje. In 't najaar ziet men deze vrucht soms in grooten getale onder de boomen liggen. Niemand neemt er nota van, dan de jongens, die elkander er mee gooien. Ze hebben immers voor niemand waarde, zoo denkt men. De oude spreuk: „onbekend

maakt onbemind," wordt ook hier maar al te zeer bewaarheid. Dit is zeer jammer, want ze bevatten juist tamelijk veel voedende bestanddeelen en worden door de varkens, die in hokken zijn opgesloten, gaarne gegeten. Het stikstofgehalte van deze vrucht is vrij groot.

Het is daarom noodzakelijk, dat men deze kastanjes in 't najaar verzamelt en als veevoeder gebruikt. Ze worden na het inzamelen, als 't kan, in een oven, of anders op een zolder gedroogd en vervolgens op een luchtige, droge plaats dun uitgespreid, om ze voor schimmelen te bewaren. Ze worden gebroken bij het andere voeder gegeven. Om ze van den bast te bevrijden, worden de gebroken vruchten in een kuip met water gedaan. De schillen drijven dan boven.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

—o—

Tal vez tengas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿ qué es la justicia. naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo: ¿ No es verdad?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodriguez de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavío. ¿Qué es la enfermedad del hígado? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así en la sangre, obra como un veneno lento. La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada: los ojos y la piel toman un color amarillento: se sienten náuseas y frecuentes vértigos: las manos y pies se ponen fríos y pegajosos: vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hasta una docena de desórdenes orgánicos. Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se había de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Despues de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodriguez llevó á su hijo á los baños de Málaga; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción en la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de hígado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debia de hacer y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por "Jarabe Curativo de la Madre Seigel."

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodriguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice: "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, ya mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina le ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por si mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños; pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodriguez.

En conclusión, dirémos que indicaríamos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todasedades. 2

———

TYD-TAFEL.
. DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK,
LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Caracas		Venezuela		Philadelpha		Caracas		Venezuela		Philadelpha	
Vertrekt van NEW YORK....	Febr.	2	Febr.	12	Febr.	21	Maart	5	Maart	16	Maart	26
Komt aan te CURAÇAO	,,	8	,,	18	,,	27	,,	11	,,	22	April	1
Vertrekt van	,,	9	,,	19	,,	28	,,	12	,,	23	,,	2
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	10	,,	20	Maart	1	,,	13	,,	24	,,	3
Vertrekt van ,,	,,	11	,,	21	,,	2	,,	14	,,	25	,,	4
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	12	,,	22	,,	3	,,	15	,,	26	,,	5
Vertrekt van	,,	15	,,	27	,,	8	,,	19	,,	29	,,	8
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	16	,,	28	,,	9	,,	20	,,	30	,,	9
Vertrekt van ..	,,	16	,,	28	,,	9	,,	20	,,	0	,,	9
Komt aan te CURAÇAO	,,	17	Maart	1	,,	10	,,	21	,,	31	,,	10
Vertrekt van ,, ...	,,	18	,,	2	,,	11	,,	22	April	1	,,	10
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	19	,,	3	,,	12	,,	23	,,	2	,,	11
Komt aan te NEW-YORK...	,,	25	,,	9	,,	18	,,	29	,,	8	,,	17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	Febr.	9	Febr.	19	Maart	3	Maart	12	Maart	23	April	2
Komt aan te MARACAIBO....	,,	10	,,	20	,,	4	,,	13	,,	24	,,	3
Vertrekt van "	,,	15	,,	28	,,	8	,,	19	,,	29	,,	7
Komt aan te CURAÇAO......	,,	16	Maart	1	,,	9	,,	20	,,	30	,,	8

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAÇAO.